

MOORSLEDE

Een aanstormende Vlaamse gaai?

We kregen onlangs enkele foto's toegestuurd van een gaai. Fotograaf van dienst is Zano, een enthousiaste jonge vogelaar uit Dadizele. Als dertienjarige zette hij pas dit voorjaar zijn eerste stappen in de veldornithologie, waarbij hij zijn ouders al enkele keren mee op sleeptouw nam om op stap te gaan met onze vereniging. Dat werden al gauw reuzenstappen, gedreven als hij is en superalert is voor alles wat in zijn gezichtsveld komt.

Deze gelegenheid wilden we niet zó maar laten voorbijgaan, benieuwd ook waar de gaai zijn 'Vlaamse' reputatie vandaan haalt. Ons speurwerk leverde nogal wat tegenspraak op en het is bovendien verrassend onder hoeveel tientallen namen deze kleine kraaiachtige bekend staat. Het woord gaai zou overgewaaid zijn uit Picardië, waar men hem kent als 'geai'. In het latijn gebruikt men ook 'gaius', wat een persoonsnaam is, maar ook 'bont' zou betekenen. Daar werd vaak 'flambant' of 'flamant' aan toegevoegd, wat vlammend betekent. Dit herkennen we in de bruinrode kleur van zijn pluimage met opvallende blauwe accenten.

'Geai flamant': zo zou de 'Vlaamse gaai' dus aan zijn naam gekomen zijn. Een naam die vooral in West- en Zeeuws-Vlaanderen gebruikelijk was. Grasduinend in de etymologie van deze soort duiken nog tientallen andere namen op, van meerkol over (hanne)wuiten tot Spaanse ekster; dit laatste ook wegens zijn vlammende kleuren. Iedereen leek de vogel te claimen, een complete toren van Babel dus waar zelfs de gaai zijn eigen jongen niet meer in zou terugvinden. Laat ons ons dus maar kortweg houden bij gaai, dat bekt lekker... :-)

Spreeuwenwolk

Na een verrassend amfibieënavondje, begin juni, hielden we bij valavond nog even halt bij het bufferbekken

Gaai. Foto: Zano Demeulenaere.

Spreeuwenwolk boven het bufferbekken van Dadizele. Foto: Piet Desmet.

in Dadizele. In het ondiepe water en de rietzomen valt er altijd wel iets bijzonders te beleven. Dat was die avond niet anders...

Op een nabijgelegen GSM-mast hadden een paar honderd spreeuwen postgevat, waarschijnlijk vooral jonge, pas uitgevlogen vogels. Van over het water kwamen er voortdurend nieuwe groepjes aangevlogen, tot de mast er als een overrijpe kersenboom uitzag. Hun slaappleats, dachten we.

Tot ze weer de lucht in gingen, in enkele wolken van naar schatting vierhonderd spreeuwen. Een prachtig

luchtspektakel met de oranje wolken als achtergrond: een langgerekte sliert vogels, dan een compacte bol en daarna weer een rugbybal, om uiteindelijk luid kwetterend in het riet een slaapstek te vinden.

Daar had een aandachtige sperwer op gerekend, die laagvliegend de spreeuwen in dook en daar voor de nodige commotie zorgde. Gelukkig zonder erg. Ik kan me voorstellen dat het moeilijk is om je in die wegsputtende wolk op één prooi te focussen. Uiteindelijk keerde de rust terug en werd de rietzoom de bedstee voor het ganse spreeuwendolkje.